

[Hilmar Baunsgaard.]

Til den højtærede udenrigsminister vil jeg sige, at jeg godt kender bestemmelsen om eksportforbud for våben til lande, der er indviklet i krigeriske handlinger; jeg har endog selv været med til at skulle administrere den. Men det, jeg rent faktisk sagde, var, at jeg ikke håbede, man øvede den form for u-landshjælp at sælge gamle, af-rakkede, omtrent ubrugelige maskingeværer til et u-land — og der er jo andre u-lande end dem, der er indviklet i krigeriske handlinger.

Må jeg så til den højtærede statsminister sige: jeg hørte med interesse — jeg burde have hørt det første gang — at statsministeren havde udtalt, at man ville ikke indskrænke samarbejdet til SF og det radikale venstre; men også liberalt centrum, venstre og de konservative var velkomne.

Nu vel, men når så statsministeren siger, at jeg må ikke udtrykke det på den måde, at så er det altså kun mosegrislove, og hvad der ellers er tale om af den art, der ikke skal behandles, det var ikke helt rigtigt, så bliver jeg nødt til at citere, og nu er jeg jo ifølge forretningsordenen nødt til at nævne det organ, hvis navn man — og med omhu fra alle andre sider — er gået uden om at nævne. Det er altså Land og Folk, der i dag bringer den på SF's gruppe vedtagne opfattelse af samarbejdsaftalen, og her står i punkt 3:

„SF har, selv om det ikke er medlem af regeringen, ret til at blive orienteret, enten i kontaktudvalget eller på ministerplan, forud for enhver vigtig indenrigspolitisk lovgivning.“

Det var nøjagtigt, hvad jeg sagde, hr. statsminister! Jeg sagde nemlig: det er jo alle de vigtige love; det er dem, der skaber det politiske klima.

Jeg tror, vi alle i dag med megen interesse lyttede til, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde: nu er der skabt klarhed. Og så kom det ærede medlem hr. Aksel Larsen og sagde: nu er der skabt klarhed. Det ulykkelige ved det var bare, at det var ikke samme slags klarhed, der var skabt; dermed blev der ikke skabt klarhed for alle andre, og det var egentlig dér, klarheden skulle være skabt; den står og dyngler, som den hele tiden har gjort. Vi må fore-

løbig tage til efterretning, at denne samarbejdsaftale altså består, og det kan, som jeg har sagt det nogle gange i denne debat, ikke undgå at påvirke det politiske klima her i landet. Man kan ikke komme uden om det.

(Kort bemærkning).

Poul Hartling: Jeg har ønsket at gøre endnu en bemærkning om skatteprocenterne, ikke for at få det sidste ord og ikke for at sige nogle spøgefuldheder, for der er jo alvor i dette her, der er alvor i de forhold, som erhvervslivet har; mange steder er der næsten krise, det er alvor for de enkelte, og folk er utrygge også over for skatterne. Det ved statsministeren godt, og så beroliger han i dag i det blad, som vi har talt om, og siger, at det kommer ikke til at gå værre end sådan og sådan.

Men finansministeren siger, at folk interesserer sig for realiteterne. Realiteterne er, at procenten kommer ned, siger finansministeren. Det er klart, at procenten kommer ned; det manglede da også bare andet, når man tager skatteprocenten af et andet beløb, nemlig et beløb uden skattefradrag. Det tror jeg enhver kan forstå. Men realiteten er altså også, at det, som statsministeren siger i artiklen — som lyder lovende og smukt og forjættende — det siger finansministeren ikke kan holde, og det må statsministeren høre på uden at kunne protestere.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg kan godt forstå, hvis man er ved at blive træt af at høre om S-SF aftalen, både her i salen og blandt dem, der følger denne debat udenfor, og jeg kan da også godt forstå, at det kan være i oppositionens interesse at skabe uklarhed, hvor uklarhed ikke er — det var vel det, hr. Hilmar Baunsgaard forsøgte. Der vil sikkert blive talt meget om mosegrise og røde pølser, og hvad man nu ellers kan føre ind i debatten for at højne niveauet.

Men jeg synes, der er to forskellige situationer, som må aftegnes sig 100 pct. klart. Den ene er den situation, at man har et kabinet — det være sig rødt eller grønt eller gult eller blåt — hvor en regering har forpligtet sig til at forelægge enhver vigtig sag, ethvert vigtigt lovforslag til godken-